

«Bare to gamle»

På vei inn i «Meieriet» for å handle på formiddagen fredag 3. desember.

En kald vind feier folk innendørs.

I Meieriets glasskledd vindfang har en ungdomsskolegjeng slått seg ned - de kan være i 14 - 15 års alderen. De sitter slik til at de ikke unngår å se

to eldre kvinner få meter fra dem. Den ene er 80 år ca., og

har vondt for å stå - hun støtter seg til en stakk. Det er en halv time til neste buss går.

Jeg spør om damene ikke gjerne vil sitte? «Mer enn gjerne,» sier den ene, men tilføyer, «det er ikke plass.» Ungdommene

har satt seg i det lune hjørnet av vindfanget, de to gamle står i en gufskald trekk hver gang

ytterdørene åpnes og lukkes - og det skjer ofte.

«Hvorfor ikke be ungdommene flytte seg litt?» spør jeg. «Det tør vi ikke», svarer den ene damen.

Da henvender jeg meg til gjengen og spør interessert hva som foregår av aktivitet i de små grå hjernecellene deres, når de tydelig ser, men helhjetet overser to eldre damer som trenger hjelp!

Min lille vennlige appell beviste raskt at de unges edle deler ikke var limt fast til benkene. Kvikt og smertefritt frigjordes generøst overflod av plass.

De gamle satte seg med sine handleposer og og pustet ut.

Et spørsmål gjenstår: Hvorfor disse unge - ellers så trivelige og høflige individer - blir omskapt til trøtte, selvopptatte egoister så fort de opptrer kollektivt? Er det uavhengigheten som drukner i gjengmentaliteten? Hva lærer de på skolen og hjemme om dette?

«Meieriet»s kreative plakattegnere kan kanskje overta litt av pedagogers og fageksperters rolle og lage et par plakater, pent plassert mellom tilbud på grillet kylling og jule-skinke, der det står:

«Du skal reise deg for de grå hår og vise de gamle ære.» Dette ble skrevet for flere tusen år siden av den Gamletestamentlige Moses.

I dag lever vi med internett og e-mail - ungdom kommuniserer med folk på motsatt side av kloden. Kanskje bør vi forvente at de samme unge kan kommunisere med to gamle damer fire meter unna?

Einar Engebretsen
(en gammel mann)